

РЕШЕНИЕ

№ 2710

Варна, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Варна - XXII състав, в съдебно заседание на двадесети февруари две хиляди и двадесет и четвърта година в състав:

СЪДИЯ: ЯНКА ГАНЧЕВА

При секретар АННА ДИМИТРОВА като разгледа докладваното от съдия ЯНКА ГАНЧЕВА административно дело № 20247050700032 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на П. Д. Д. от [населено място], чрез адв. Х., против Заповед № 3286з - 4547/12.12.2023 г. на Директор Главна дирекция "Национална полиция" за отказ за снемане на полицейска регистрация, извършена на основание чл. 68, ал. 1 от ЗМВР.

В жалбата се поддържа, че така оспореният акт е нищожен, като издаден от некомпетентен орган, а в условията на евентуалност незаконосъобразен, постановен при допуснати нарушения на материалния закон. Твърди се, че след извършване на полицейската регистрация на жалбоподателя, последният не е бил осъждан за същото или за друго престъпление в условията на рецидив, нито е извършил друго тежко престъпление съгл. чл. 93, т. 7 от НК, което обосновава и правото му да бъде снета полицейската му регистрация. В допълнение се сочи, че е налице хипотезата на чл. 45 от Закона за защита на личните данни за снемане на регистрацията, а именно да е отпаднала целта за обработването на данните. Твърди се, че оспорената Заповед е издадена и в противоречие с целта на закона, доколкото регистрацията е извършена в отдалечен период от време, след който липсват други противоправни действия на жалбоподателя. По изложените доводи моли да се отмени акта и да се присъдят сторените по делото разноски.

Ответната страна - Директора на Главна дирекция „Национална полиция“, чрез процесуален представител гл. юрисконсулт Р. С. в писмени бележки с.д. 2455/20.02.2024г. оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна, издадена при спазване на материалноправните и процесуалноправните норми и от компетентно длъжностно лице. По същество на спора сочи, че прекратяването на наказателното производство при постигнато и одобрено от съда споразумение и настъпила реабилитация не е сред основанията за снемане на полицейската регистрация. Изтъква, че приоритета на чл. 68, ал. 6 от МВР пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни обуславя невъзможността да бъде извършено снемане на полицейската регистрация при лимитативно определените от законодателя предпоставки. Моли да се отхвърли жалбата и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК, съдебно обжалваем по общата клауза на чл. 145, ал. 1 от АПК. Оспорването е предявено от физическото лице - адресат на отказа, легитимирано съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК да иска съдебната му отмяна. Заповедта е съобщена на проц. представител на жалбоподателя на 14.12.2023 г., видно от саморъчно отразяване на датата на последната страница от акта. Жалбата срещу административния акт е депозирана на 02.01.2024 г., т. е. оспорването е направено в законоустановения срок. В този смисъл жалбата е подадена пред надлежен съд, от легитимирано лице, в законоустановения срок, като е налице правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима за разглеждане.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В Главна дирекция „Национална полиция“ е постъпила преписка рег. № 357р- 14243/23.11.2023 г. по описа на ОДМВР Добрич съдържаща заявление вх. № 365000- 44575/10.08.2023 г. по описа на ОДМВР Варна от П. Д. Д., [ЕГН], чрез адв. Г. Я. - АК Варна, с което Д. е направил искане за снемане на извършена му в ОДМВР Добрич през 2005 г. полицейска регистрация. Към преписката е приложено пълномощно на името на адв. Г. Я. от АК Варна, писмо рег. № 357000- 7670/25.08.2023 г. по описа на ОДМВР Добрич и определение № 3245 от 15.11.2023 г. на Административен съд - Варна, постановено по адм. дело № 2033/2023 г.

Заявление с вх. № 365000-44575/10.08.2023 г. по описа на ОДМВР Варна първоначално е постъпило в ОДМВР Добрич, по компетентност.

В ОДМВР Добрич е изготвено писмо рег. № 357000-7670/25.08.2023 г. до П. Д. Д., с което г-н Д. е уведомен, че за него се обработват данни за извършена му полицейска регистрация № 14549/10.03.2005 г. по описа на 01 РУ Добрич - ОДМВР Добрич във връзка със ЗМ № 272/2005 г. по описа на 01 РУ Добрич, която е била обект на разглеждане по повод подадено от него предходно заявление с вх. № 365000-35412/09.09.2019 г. по описа на ОДМВР Варна. П. Д. Д. е уведомен, че въз основа на извършена проверка по предходното му заявление, в ГДНП е

издадена заповед рег. № 3286з-233/20.01.2020 г., с която е постановен отказ за снемането на полицейска регистрация № 14549/10.03.2005 г. по описа на 01 РУ Добрич.

Писмо рег. № 357000-7670/25.08.2023 г. по описа на ОДМВР Добрич е оспорено от П. Д. Д., чрез адв. А. Х. от ВАК пред Административен съд - Варна, като е образувано административно дело № 2033/2023 г.

С определение № 3245 от 15.11.2023 г., постановено по административно дело № 2033/2023 г., АС - Варна оставя без разглеждане жалбата на П. Д. Д. срещу писмо рег. № 357000-7670/25.08.2023 г. по описа на ОДМВР Добрич и връща преписката на директора на ОДМВР Добрич, като го задължава в 7 дневен срок от получаване на съобщението да комплектува преписката съгласно Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация и да я изпрати на Министъра на вътрешните работи за произнасяне.

В ГДНП е извършена проверка по описания случай, като е установено, че за П. Д. Д., [ЕГН] се обработват данни за единствена полицейска регистрация под № 14549/10.03.2005 г. по описа на 01 РУ Добрич, извършена му за престъпление по чл. 194 от НК, по ЗМ № 272/2005 г. по описа на 01 РУ Добрич.

По повод предходно заявление депозирано от П. Д. Д. в ОДМВР Варна, вх. № 365000-35412/09.09.2019 г. и на основание мотивирано предложение на директора на ОДМВР Добрич (рег. № 357р-10507/24.10.2019 г.), в ГДНП е издадена заповед рег. № 3286з- 233/20.01.2020 г. за отказ за снемане на полицейска регистрация № 14549/10.03.2005 г. по описа на 01 РУ Добрич - ОДМВР Добрич, извършена на П. Д. Д., [ЕГН]. Правна мотивация за постановения отказ е съдържащото се в преписката протоколно определение № 59 от 25.07.2005 г., постановено по НОХД № 1539/2005 г., видно от което Районен съд - Добрич е одобрил постигнатото споразумение, по силата на което П. Д. Д. се е признал за виновен за извършено престъпление, като на основание чл. 197, т. 3, вр. чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "б" от НК, съдът му е наложил наказание "обществено порицание". Д. е реабилитиран на основание чл. 88а, ал. 4, вр. ал. 1 от НК на 08.03.2010 г.

Препис от заповед рег. № 3286з-233/20.01.2020 г. на директора на ГДНП е връчен лично на П. Д. Д. по реда на Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация на 20.01.2020 г. Същата не е оспорена по съдебен ред в 14-дневен срок от узнаването ѝ пред Административен съд - Варна, както е посочено в самата заповед.

В ГДНП е извършена проверка по описания по-горе случай, като е установено, че за П. Д. Д. обработват данни за единствена полицейска регистрация под № 14549/10.03.2005 г. по описа на 01 РУ Добрич, извършена му за престъпление по чл. 194 от НК, по ЗМ № 272/2005 г. по описа на 01 РУ Добрич.

Видно от електронна справка за съдимост рег. № 231205005000546432 от 05.12.2023 г., П. Д. Д. е осъден по НОХД № 1539/2005 г. по описа на РС Добрич и по НОХД № 3887/2007 г. по описа на РС Варна.

С оспорената пред настоящата инстанция Заповед Директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ се е произнесъл по същество по заявление с вх. № 365000-44575/10.08.2023 г. по описа на ОДМВР Варна от П. Д. Д. съобразно определение № 3245 от 15.11.2023 г. на Административен съд - Варна, постановено по адм. дело № 2033/2023 г. Директорът е отказал снемането на полицейската регистрация на жалбоподателя, като е мотивирал заповедта с липсата на предпоставките на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, доколкото осъждането и настъпилата по право реабилитация, не са сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация. Посочил и, че не са установени нововъзникнали факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, заради която е била извършена полицейската регистрация, като данните за регистрацията следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опадване на обществения ред и провеждане на наказателното производство в МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че жалбата, разгледана по същество, е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 68, ал. 6, вр. с чл. 29, ал. 1 от ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на Министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена чрез Заповед №8121з-267/10.03.2015 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са оправомощени Директорът и Заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. В този смисъл, оспорваният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на делегираните му правомощия, в изискуемата от закона писмена форма, поради което релевираното в жалбата възражение за нищожност на оспорената Заповед е неоснователно.

Настоящият състав на АС-Варна следва да съобрази Решение от 30.01.2024г. по **дело С-118/2022 г. на СЕС** на основание чл. 633 от ГПК и чл. 267 от ДФЕС. Решението на СЕС е задължително за националния съд, когато прилага правото на ЕС, независимо дали решението е постановено по преюдициално запитване на български съд или на друга държава членка. На основание чл. 2 от Договора за присъединяване на България към ЕС Учредителните договори и актовете на институциите на Съюза, приети преди присъединяването, са задължителни за България и се прилагат при условията предвидени в тези договори и Акта за присъединяване. Когато националният съд прилага националния закон, независимо дали е приет преди или след Директивата, трябва да тълкува същия в светлината на текста и целите на Директивата, като съобрази тълкуването, установено с решенията на СЕС.

В т.39 от Решението СЕС посочва, че гарантираните в членове 7 и 8 от Хартата основни права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни не са абсолютни прерогативи, а трябва да се вземат предвид във връзка с тяхната социална функция и да бъдат претеглени спрямо други основни права.

Всяко ограничение на упражняването на тези основни права трябва съгласно член 52, параграф 1 от Хартата да е предвидено в закон и да зачита основното им съдържание, както и принципа на пропорционалност. Съгласно този принцип ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. Подобни ограничения трябва да се въвеждат в рамките на строго необходимото и правната уредба, която съдържаша съответните ограничения, трябва да предвижда ясни и точни правила за обхвата и прилагането им. В т.40 е посочено, че според съображение 26 от Директива 2016/680, тези изисквания не са изпълнени, когато преследваната цел от общ интерес може разумно да се постигне по също толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни.

В т. 47 от заключението на генералния адвокат се сочи, че целите на регистрацията и съхраняването на данните в базата данни на полицията, изчерпателно изброени в член 27 от ЗМВР, са защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, като това обработване цели да се улесни оперативно-издирвателната дейност, подробно описана в член 8 от този закон (44). Обхватът на обработването, що се отнася до естеството на престъпленията, за които се отнася, съответните данни, условията за тяхното събиране, документалните информационни фондове, в които се обработват, и срока на тяхното съхраняване, е определен достатъчно точно в член 68 от ЗМВР и в член 28 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Националната правна уредба предвижда изрично и в съответствие със съображение 26 от Директива 2016/680 процедури за гарантиране на пълнотата и поверителността на личните данни, както и унищожаването им, посредством предоставяна на субекта на данните информация в съответствие с членове 54 и 55 от Закона за защита на личните данни, по-специално относно правата на същия да иска от администратора на данните достъп до данните, коригирането на същите или изтриването им. В това отношение основанията за заличаване, процедурата и свързаните с нея последици са уточнени в член 68 от ЗМВР и в член 18 и сл. от НРИСПР. Тези разпоредби са формулирани достатъчно точно и ясно, за да позволят на адресатите на закона да съобразят поведението си, и така отговарят на изискването за предвидимост, изведено от практиката на Съда и на ЕСПЧ.

СЕС посочва, че според член 4, параграф 1, буква в) от споменатата директива държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Така тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, който дава израз на принципа на пропорционалност /т.41/. По отношение на пропорционалността на срока, за който се съхраняват посочените данни, по силата на член 4, параграф 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите членки трябва да гарантират, че тези данни са съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват /т.43/. В т. 44 е посочено, че във връзка с това член 5 от тази директива задължава държавите членки да предвидят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им, както и процедурни мерки за гарантиране на спазването на тези срокове. За да са „подходящи“ тези срокове обаче, член 4, параграф 1, букви в) и д) от споменатата директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата **във всички случаи изисква те да позволяват, според случая, изтриването на съответните данни**, когато тяхното съхранение вече не е необходимо с оглед на целите, дали основание за обработването им /т. 45/.

В т. 52 от решението се сочи, че разгледаните в точки 41—51 от решението разпоредби на Директива 2016/680 създават обща рамка, която позволява по-специално да се гарантира, че съхранението на лични данни, и в частност **периодът на това съхранение, се свеждат до необходимото с оглед на целите, за които тези данни се съхраняват**, като същевременно на държавите членки се оставя, при спазване на тази рамка, да определят конкретните случаи, в които защитата на основните права на субекта на данни налага изтриването на данните, и момента, в който то трябва да се извърши. Както обаче по същество отбелязва генералният адвокат в точка 28 от заключението си, посочените разпоредби не изискват от държавите членки да определят абсолютни срокове за съхранение на лични данни, след изтичането на които тези данни трябва автоматично да се изтриват. В т.60 е посочено, че както по същество отбелязва и генералният адвокат в точки 73 и 74 от заключението си, всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел. Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива.

Според посоченото от генералният адвокат в точка 70 от заключението му, реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато обаче, както в настоящия случай, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индичия, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение /т.61/.

В заключение СЕС приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с

обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Настоящия съдебен състав намира, че в преценката си по наличие на основанията за снемане на полицейската регистрация рег. № 14549/10.03.2005 г. по описа на 01 РУ - Добрич, административния орган следва да съобрази Решението на СЕС, като с оглед различни критерии, като естеството и тежестта на извършеното престъпление, изминалия период от време, законния срок на съхраняването, който не е изтекъл, възрастта на заявителя в случая, що се отнася до възрастта, на която е извършил деянието, неговото поведение оттогава (социална интеграция, обезщетяване на пострадалите лица), неговата личност, реабилитацията, която в този контекст може да бъде елемент от общата преценка, органът следва да прецени дали съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, като при произнасянето си следва да съобрази и всички събрани по преписката данни.

В обобщение, съгласно решение по **дело С-118/2022 г. на СЕС**, общото и недиференцирано съхранение на данни, вкл. биометрични и генетични данни на лица, осъдени за умишлени престъпления от общ характер до смъртта на тези лица противоречи на правото на Съюза. Административният орган, постановявайки оспорения отказ не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация, за целите за които същите са били обработени. В конкретния случай подобна конкретна преценка не е извършена, като административният орган е подходил формално. В настоящия случай в оспорения административен акт не се установява наличието на необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел.

Предвид изложените съображения съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен - издаден при неспазване на изискването за форма поради липса на мотиви /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/ и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в неизясняване на относимите към конкретния казус факти и обстоятелства /чл. 35 от АПК/ - основания за оспорване по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Доколкото естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество от съда, то на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на административния орган за ново произнасяне при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя на основание чл. 143 от АПК следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на държавна такса от 10 лева.

Воден от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Д. Д. от [населено място], чрез адв. Х., Заповед № 3286з - 4547/12.12.2023 г. на Директор Главна дирекция "Национална полиция" за отказ за снемане на полицейска регистрация, извършена на основание чл. 68, ал. 1 от ЗМВР.

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на Главна дирекция "Национална полиция", за произнасяне при съобразяване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" да заплати на П. Д. Д. от [населено място], сума в размер 10 лева (десет лева), представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: